

DEUX POEMES DE BAUDELAIRE EN ROUMAIN

Traduits par Giuliano Sfichi

Chant d'automne

Bientôt nous plongerons dans les
froides ténèbres;
Adieu, vive clarté de nos étés trop
courts!
J'entends déjà tomber avec des
chocs funèbres
Le bois retentissant sur le pavé des
cours.

Tout l'hiver va rentrer dans mon
être: colère,
Haine, frissons, horreur, labeur dur
et forcé,
Et, comme le soleil dans son enfer
polaire,
Mon coeur ne sera plus qu'un bloc
rouge et glacé
J'écoute en frémissant chaque
bûche qui tombe;
L'échafaud qu'on bâtit n'a pas
d'écho plus sourd.
Mon esprit est pareil à la tour qui
succombe

Cîntec de toamnă

Nu-i mult și ne vom pierde în reci,
adînci tenebre;
Adio, ceruri limpezi din verile
prea scurte!
Aud deja butucii, cu trosnete
funebre,
Cum cad și cum răsună pe dalele
din curte.

În mine iarna toată s-o-ntoarce iar:
mînie,
Fiori și groază, ură și muncă grea,
silită,
Iar inima, ca soare-n a polilor
urgie,
Sloi roș s-o face-n mine, de ger
încremenită
Ascult și mă cutremur cînd orice
trunchi se-abate
Tunînd ca eșafodul în lucru,
înfundat,
Și mi se surpă mintea ca turnul de
cetate

Sous les coups du bélier
infatigable et lourd.

Il me semble, bercé par ce choc
monotone,
Qu'on cloue en grande hâte un
cercueil quelque part.
Pour qui? – C'était hier l'été; voici
l'automne!
Ce bruit mystérieux sonne comme
un départ.

Le reniement de Saint Pierre

Qu'est-ce que Dieu fait donc de ce
flot d'anathèmes
Qui monte tous les jours vers ses
chers Séraphins?
Comme un tyran gorgé de viande
et de vins,
Il s'endort au doux bruit de nos
affreux blasphèmes.

Les sanglots des martyrs et des
suppliciés
Sont une symphonie enivrante
sans doute,
Puisque, malgré le sang que leur
volupté coûte,
Les cieux ne s'en sont point
encore rassasiés!

– Ah! Jésus, souviens-toi du
Jardin des Olives!
Dans ta simplicité tu priais à
genoux
Celui qui dans son ciel riait au
bruit des clous
Que d'ignobles bourreaux

Cînd îl bufnește-n coaste berbecul,
necurmat.

Îmi pare, de izbirea egală legănat,
Că un coșciug se bate în cuie-n
graba mare.
Al cui? Ca-n farmec vara în
toamnă s-a schimbat!
Misteriosul zgomot răsună a
plecare.

Lepădarea sfântului Petru

Dar ce se face Domnul cu valul
de-anateme
Ce urcă spre iubiții lui îngeri zi de
zi?
Ca un tiran cînd cărnuri și vin l-ar
ghiftui,
Adoarme-n sunet dulce de-
amarnice blesteme.

Ca de-un concert, pesemne, e
Cerul îmbătat
Căzniții, mucenicii cînd țipă de
durere,
Căci sînge cît ar curge pentru a lui
plăcere,
Nici pînă astăzi setea nu și-a
astîmpărat!

– Iisuse, amintește-ți!
Îngenuncheai cuminte,
Atunci, în Ghetsimani, și ruga ta
pornea
Spre cel care, cu zîmbet, din ceruri
asculta
Cum îți băteau în cuie călăi trupul

plantaient dans tes chairs vives.

Lorsque tu vis cracher sur ta
divinité
La crapule du corps de garde et
des cuisines,
Et lorsque tu sentis s'enfoncer les
épines
Dans ton crâne où vivait
l'immense Humanité;

Quand de ton corps brisé la
pesanteur horrible
Allongeait tes deux bras distendus,
que ton sang
Et ta sueur coulaient de ton front
pâlissant,
Quand tu fus devant tous posé
comme une cible,

Rêvais-tu de ces jours si brillants
et si beaux
Où tu vins pour remplir l'éternelle
promesse,
Où tu foulais, monté sur une douce
ânesse,
Des chemins tout jonchés de fleurs
et de rameaux,

Où, le cœur tout gonflé d'espoir et
de vaillance,
Tu fouettais tous ces vils
marchands à tour de bras,
Où tu fus maître enfin? Le
remords n'a-t-il pas
Pénétré dans ton flanc plus avant
que la lance?

– Certes, je sortirai, quant à
moi, satisfait
D'un monde où l'action n'est pas

fierbinte.

Când ai văzut că-ți scui pă, apoi,
dumnezeirea,
Din strajă, de la cuhne, și ultimul
soldat,
Când ai simțit că spinii în frunte ți-
au intrat,
Unde domnea, imensă și vie,
Omenirea;

Când crunta greutate a trupului
zdrobit
Lungea a tale brațe, când sînge-ți
șiroia
De-a valma cu sudoarea pe fruntea
ce pălea
Și când în fața lumii pe lemn te-au
țintuit,

La zile luminoase și mîndre mai
visai,
Când să plinești ce fost-a din veci
făgăduit
Veniseși, când purtat de asinul
liniștit
Pe uliți numai floare și ramuri tu
treceai?

Când vînzători cu biciul goneai pe
întrecute
Și-ți clocoteau în suflet nădejdi,
neînfricare,
Când tu ai fost stăpînul? Dar
remușcarea, oare,
Nu te-a pătruns în coastă ca sulița
mai iute?

– Da, voi lăsa în urmă, eu unul,
mulțumit
O lume-n care fapta nu-i visului

la soeur du rêve;
Puisse-je user du glaive et périr
par le glaive!
Saint Pierre a renié Jésus... il a
bien fait!

surată,
De-aş ridica dar spada, şi spada
mă străbată!
S-a lepădat şi Petru cel sfânt... Şi
n-a greşit!